

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 21 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygnatura akt I C 473/15 z powództwa M. K. przeciwko (...) S.A. w W. przy udziale Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Ł. jako interwenienta ubocznego po stronie pozwanej:

- zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 9.800 zł od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 20.200 zł od dnia 8 października 2016 roku do dnia zapłaty, jak również kwotę 300 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- rozstrzygnął, że pozwany jest zobowiązany do zwrotu kosztów procesu na rzecz powódki zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, a szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawił referendarzowi sądowemu.

Sąd pierwszej instancji ustalił stan faktyczny, z którego wynika, że w następstwie zakażenia, do którego doszło, z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, podczas zabiegu przeprowadzonego w dniu 3 lipca 2014 roku w Szpitalu, który zgłosił interwencję uboczną, powódka została zakażona wirusem HCV. Podjęte leczenie doprowadziło prawdopodobnie do eliminacji wirusa z organizmu powódki. Nie można jednak wykluczyć nawrotu choroby w ciągu 2-3 lat. Cierpienia powódki polegały na wielokrotnych pobytach w szpitalu połączonych z koniecznością wykonania badań diagnostycznych, koniecznością prowadzenia oszczędnego trybu życia, stosowania diety lekkostrawnej przez okres około 2 lat, działaniach ubocznych leków i konieczności przeprowadzania okresowych kontroli. Uszczerbek na zdrowiu powódki związany z zakażeniem wynosi 15%. Aktualnie stan zdrowia powódki jest dobry, badania wskazują na prawidłową czynność biochemiczną komórki wątrobowej. Koszt leczenia polegającego na stosowaniu leków osłaniających komórkę wątrobową wynosi około 40 zł miesięcznie. Stosowanie diety lekkostrawnej podwyższa koszty utrzymania o około 10%.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy przyjął, iż Szpital ponosi odpowiedzialność za zakażenie powódki wirusem HCV i zasądził na jej rzecz kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia, uznając, że rekompensata w tej wysokości jest adekwatną w stosunku do rozmiaru krzywdy. Zasądził także kwotę 300 zł tytułem odszkodowania, przyjąwszy, iż koszty intensywnego leczenia trwały przez rok, a ich koszt wynosił 100 zł miesięcznie, więc żądana kwota stanowi jedynie część kosztów leczenia powódki.

Rozstrzygając o rozliczeniu kosztów procesu, sąd pierwszej instancji oparł się na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy, gdyż powództwo zostało uwzględnione w całości.

Apelację od tego wyroku złożył pełnomocnik interwenienta ubocznego. Zaskarżył on wyrok w całości, zarzucając Sądowi pierwszej instancji:

- obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest:
 - art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów dokonaną z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego i w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych polegający na:
 - ustaleniu, że w sprawie nie zostały udowodnione okoliczności uzasadniające brak odpowiedzialności Szpitala,

ii. zdeprecjonowanie okoliczności, że podczas hospitalizacji nie doszło do żadnego zaniedbania epidemiologicznego, a proces sterylizacji i działania sanitarno-epidemiologiczne prowadzone były prawidłowo,

(...). zdeprecjonowaniu okoliczności, że powódka przeszła zabieg tatuowania,

iv. zaniechaniu ustalenia terminu i okoliczności wykonania tatuażu,

v. ustaleniu, że powódka nie została zraniona w salonie fryzjerskim - wyłącznie na podstawie wyjaśnień powódki, zgodnie z którą informację o skaleczeniu podała ona za namową pielęgniarki,

vi. ustaleniu, że powódka nie mogła zostać zraniona w salonie fryzjerskim w dniu 5 maja 2014 roku, gdyż w tym dniu zdawała egzamin maturalny;

b. art. 231 k.p.c. poprzez przyjęcie domniemania faktycznego – niedbalstwa placówki służby zdrowia w zakresie zakażenia powódki patogenem wywołującym wirusowe zapalenie wątroby typu C w sytuacji, gdy interwenient wykazał okoliczność przeciwną,

c. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez zaniechanie ustalenia terminu i okoliczności wykonania u powódki tatuażu i oparcie ustaleń w tym zakresie wyłącznie na twierdzeniach powódki,

d. art. 229 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności, że powódka przyznała fakt, że sama wpisała informację o skaleczeniu w zakładzie fryzjerskim, myląc jedynie datę zdarzenia,

e. art. 217 § 1 i 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego interwenienta ubocznego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu chorób zakaźnych w sytuacji, gdy wydana w sprawie opinia jest niepełna

i niejasna, zawiera wyłącznie zdawkowe uzasadnienie i sprzeczne ze sobą wnioski, a złożony przez skarżącego wniosek dowodowy został złożony we właściwym czasie i miał na celu ustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

a. art. 6 k.c. poprzez arbitralne przyjęcie, że strona pozwana, ani interwenient uboczny, mimo ciążącego na nich obowiązku, nie udowodnili okoliczności wyłączającej domniemanie niedbalstwa w zakresie procedur sanitarnych i epidemiologicznych,

b. art. 430 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i ustalenie odpowiedzialności szpitala za zakażenie powódki w sytuacji, gdy

w sprawie nie została spełniona przesłanka zawinionego działania lub zaniechania personelu szpitala,

c. art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że w sprawie zachodzą przesłanki odpowiedzialności pozwanego za szkodę na osobie powódki w postaci rozstroju zdrowia i, co za tym idzie, zasądzenie na rzecz powódki zadośćuczynienia i odszkodowania zgodnie z żądaniem pozwu,

d. art. 481 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię oraz przyjęcie, że odsetki od zasądzonych na rzecz powódki kwot zadośćuczynienia

i odszkodowania należą się od daty poprzedzającej wydanie orzeczenia, podczas gdy ze stanu faktycznego sprawy oraz utrwalonej linii orzecznictwa wynika, że jedynym słusznym terminem powstania po stronie pozwanego stanu opóźnienia, a w konsekwencji początkiem terminu naliczania odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty jest data wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji.

W konkluzji apelacji pełnomocnik interwenienta ubocznego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania za

obie instancje, zaś ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wraz z obowiązkiem dokonania rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki, powołując się na zrealizowanie wyroku przez stronę pozwaną, wniósł o odrzucenie apelacji interwenienta ubocznego jako niedopuszczalnej oraz o zasądzenie od interwenienta ubocznego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a ewentualnie o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od interwenienta ubocznego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja interwenienta ubocznego jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Zgodnie z przepisem art. 79 zd. II k.p.c. interwenient uboczny jest wprawdzie uprawniony do wszelkich czynności procesowych dopuszczalnych według stanu sprawy, jednak nie mogą one pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił. Ograniczenie to nie dotyczy interwenienta ubocznego samoistnego, jednak występujący w sprawie Szpital nie może być za takiego uznany, gdyż z istoty spornego stosunku prawnego ani z przepisu ustawy nie wynika, że wyrok wydany w niniejszej sprawie ma odnieść bezpośredni skutek prawny w stosunku między interwenientem a powódką (art. 81 k.p.c.).

Sprzeczną z czynnościami i oświadczeniami strony jest każda czynność procesowa interwenienta ubocznego, która zawiera treści przeciwstawne do czynności i oświadczeń strony, do której interwenient ten przystąpił. Chodzi tu o czynności lub oświadczenia, które w sposób wyraźny, ewidentny wzajemnie się wyłączają ze względu na odmienną treść i intencje strony oraz interwenienta ubocznego. Na gruncie niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości to, że wniesienie apelacji przez interwenienta ubocznego było czynnością procesową sprzeczną ze stanowiskiem strony pozwanej. Ta bowiem, co wynika z odpowiedzi na apelację oraz z oświadczenia obecnej na rozprawie apelacyjnej powódki, dokonała czynności prawnej polegającej na spełnieniu świadczenia zasądzonego w zaskarżonym wyroku. Tym samym pozwana dobitnie wyraziła wolę zaspokojenia roszczeń powódki. Tymczasem apelacja interwenienta zmierza we wprost przeciwnym kierunku, gdyż ma na celu oddalenie powództwa.

W konsekwencji, skoro strona pozwana nie cofnęła apelacji wniesionej przez interwenienta ubocznego, a czynność ta pozostaje w jawnej sprzeczności ze stanowiskiem strony pozwanej wyrażonym przez zapłatę zasądzonych świadczeń, apelację interwenienta ubocznego, jak zasadnie wskazano w odpowiedzi na apelację, należało uznać za niedopuszczalną i odrzucić.

Dlatego Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1. swego postanowienia na podstawie art. 370 k.p.c.

Ponieważ apelacja została odrzucona, skarżący, jako przegrywający sprawę, winien, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zwrócić powódce poniesione przez nich koszty postępowania apelacyjnego, które stanowi wynagrodzenie pełnomocnika. Zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie zakończenia postępowania w pierwszej instancji wynosi ono 2.400 zł.

Dlatego Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2. sentencji swego postanowienia na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. I k.p.c.